

Govern de les Illes Balears

Tribunal de l'Esport
de les Illes Balears

Expedient 36/2026

Acord del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears relatiu al recurs presentat per XXXXX y YYYYY, en representació ZZZZZ com a conseqüència dels fets ocorreguts en el partit de futbol celebrat el 17 de maig de 2026 entre els clubs *Porto Cristo A* i el *Cardassar*

Ponent: Teresa Espases González

Antecedents de fet

1. El 12 d'agost de 2026 XXXXX y YYYYY, en representació del seu fill ZZZZZ, varen presentar un recurs davant el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears (TEIB), contra l'Acord del Comitè d'Apel·lació de la Federació de Futbol de les Illes Balears de 31 de juliol de 2026.

L'acte impugnat imposava al seu fill una sanció de set mesos de suspensió de la llicència federativa, arran dels fets ocorreguts en el partit que va tenir lloc el 17 de maig de 2026 entre els clubs *Porto Cristo A* i el *Cardassar*.

2. En el recurs, l'interessat demana, entre altres coses, la suspensió cautelar del compliment de la sanció.

Mitjançant Acord del TEIB de 19 d'agost de 2026 es va adoptar la mesura cautelar de suspensió de la sanció.

3. Mitjançant requeriment de 25 d'agost de 2026, el Tribunal va requerir l'expedient corresponent a la Federació de Futbol de les Illes Balears, que el va lliurar el 4 de setembre.

Consideracions jurídiques

1. Competència del TEIB per resoldre el present recurs

Segons l'article 176 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, d'Activitat Física i Esport de les Illes Balears:

1. El Tribunal de l'Esport de les Illes Balears és l'òrgan suprem jurisdiccional esportiu en els àmbits disciplinari, organitzatiu i de

competició, i electoral en les Illes Balears, i decideix, en última instància en via administrativa, sobre les qüestions electorals, competitives i disciplinàries esportives de la seva competència establertes en aquesta llei i en les disposicions reglamentàries que la desenvolupin. Així mateix, assumeix les funcions de mediació i d'arbitratge en la matèria esportiva. Està adscrit orgànicament a la conselleria competent en matèria d'esports del Govern de les Illes Balears, que li presta el suport material de personal i pressupostari, i actua amb total autonomia i independència en l'exercici de les funcions que se li encomanen.

2. Els acords del Tribunal de l'Esport de les Illes Balears esgoten la via administrativa i, en contra, s'hi podrà interposar recurs davant l'òrgan competent de la jurisdicció contenciosa administrativa. Els acords s'executaran en primera instància a través de la federació esportiva corresponent, que en serà responsable del compliment efectiu.

3. Al Tribunal de l'Esport de les Illes Balears li serà d'aplicació la normativa sobre òrgans col·legiats prevista en la legislació vigent.

De l'article 182.1 de la Llei 2/2023, de 7 de febrer, es desprèn que, concretament en l'àmbit disciplinari, el Tribunal de l'Esport de les Illes Balears té, entre d'altres, la funció de conèixer i resoldre els recursos interposats contra els acords adoptats en matèria disciplinària esportiva pels òrgans disciplinaris de les federacions esportives de les Illes Balears, i de les entitats esportives, en els supòsits, la forma i els terminis establerts en aquesta llei i en la resta de disposicions reglamentàries que en resultin d'aplicació.

L'article 155 de la mateixa Llei defineix què s'entén per àmbit disciplinari:

1. La potestat disciplinària és la facultat d'investigar i, si escau, sancionar els agents de l'activitat esportiva en ocasió d'infraccions de les regles del joc o la competició, o de les normes generals de conducta esportiva establertes en aquesta llei i en les disposicions que la desenvolupin.
2. S'entenen per infraccions de les regles del joc o de la competició les accions o omissions que durant el desenvolupament del joc, de la competició o de la prova en vulnerin, impedeixin o pertorbin el desenvolupament. No es considerarà exercici de la potestat disciplinària esportiva la facultat de direcció del joc, la prova o la competició pels jutges o àrbitres a través de l'aplicació de les regles tècniques de la modalitat o l'activitat esportiva corresponent.
3. Són infraccions de les normes generals de conducta esportiva les accions o omissions que suposin un trencament de qualsevol norma d'aplicació en l'esport no inclosa en l'apartat anterior o dels principis generals de la conducta esportiva que es deriven dels articles 4 i 5 d'aquesta llei. [que regulen, respectivament, la funció social i valors de l'activitat física i l'esport i les finalitats].
4. La potestat disciplinària s'estén a les entitats esportives i a les persones esportistes que formin part d'aquests, al personal tècnic i directiu, als jutges i les jutgesses, als àrbitres i, en general, a totes aquelles persones i entitats que en la seva condició d'agents de l'activitat esportiva es trobin regulats en aquesta llei.

Per tant, a la vista de la regulació legal exposada, es constata la competència d'aquest

Tribunal per conèixer i resoldre el recurs.

2. Anàlisi de les qüestions formals que determinen l'admissibilitat del recurs

La Resolució impugnada és de 31 de juliol de 2026 i va ser posada a disposició de la part interessada el 3 d'agost mitjançant el portal del federat. No es desprèn de l'expedient acreditació de la recepció de la documentació.

En tot cas, de l'article 71.5 del Decret 33/2004, de 2 d'abril, pel qual es regulen les federacions esportives de les Illes Balears, que s'ha de considerar vigent en tot el que no s'oposi a la Llei 2/2023, es dedueix que el termini per impugnar els acords dels comitès d'apel·lació de les federacions és de quinze dies hàbils. Atès que la Llei 2/2023 no preveu un termini distint per fer aquest tràmit i que el recurrent ha presentat el recurs davant el TEIB dia 12 d'agost, cal entendre que aquest s'ha presentat en el termini legalment establert.

Així mateix, de l'expedient es desprèn que s'ha esgotat la via federativa prèvia.

En conseqüència, atès que el recurs s'ha presentat en el termini i en la forma exigits per la Llei, procedeix entrar en el fons de les qüestions que s'hi plantegen.

3. Pretensions del recurrent i valoració dels fets en via federativa

De la documentació que consta a l'expedient es deriva que ZZZZZ va ser sancionat, per el Comitè de Apel·lació de la FFIB, amb set mesos de suspensió de la llicència federativa com a conseqüència d'uns fets que varen tenir lloc en el partit de 17 de maig de 2026, entre els clubs *Porto Cristo A* i el *Cardassar*. A l'escrit del recurs, s'exposa, en síntesi, el següent:

La pretensión principal de esta parte es que el Tribunal revise la resolución recurrida y determine que la sanción de siete meses no puede mantenerse en los términos actuales.

Se interesa, con carácter principal, la anulación de la sanción si se considera que los hechos finalmente acreditados no permiten sostener la infracción o la graduación aplicada.

Subsidiariamente, para el supuesto de que el Tribunal considere que debe existir una respuesta disciplinaria, se solicita una reducción sustancial de la sanción, fijándola en una duración proporcionada a la conducta efectivamente acreditada y a las circunstancias personales y deportivas concurrentes.

La familia del jugador no pretende negar que existiera una conducta incorrecta. Desde el primer momento se ha reconocido el error y se han pedido disculpas. Lo que se impugna es que una conducta de entidad física limitada, corregida en su descripción por la propia prueba videográfica, pueda justificar una suspensión de siete meses.

[...]

La resolución recurrida reconoce un dato especialmente relevante para resolver este recurso: la prueba videográfica aportada durante el expediente permitió modificar sustancialmente el relato inicial de los hechos. Inicialmente, se había descrito la acción como un “fuerte puñetazo” a la altura de las costillas. Sin embargo, tras valorar la grabación, la propia resolución descarta esa descripción inicial y concluye que la acción consistió en un manotazo realizado con la mano abierta.

[...]

La proporcionalidad de la sanción exige valorar también las consecuencias efectivamente producidas. En el expediente no consta parte médico, asistencia sanitaria ni baja médica derivados del contacto con el árbitro.

A l'acta arbitral del partit consta el següent:

- Porto Cristo: en el minuto 89 el dorsal núm 3 ZZZZZ [...] una vez expulsado, se abalanzó hacia mí dándome un fuerte puñetazo a la altura de las costillas, sin causarme lesión.

[...]

Observaciones: hacer constar que, al llegar a casa, noto que me duele en el lugar donde había recibido el puñetazo y al mirarme la zona observo que tengo una rojez con la forma del puño.

Com a conseqüència i en la línia del que indicava l'acta del partit, el Jutge instructor va proposar:

- Sancionar al jugador, ZZZZZ, con la imposición de un año (1) y dos (2) meses de suspensión de la licencia federativa, como autor de una infracción muy grave tipificada en el artículo 77.

Ara bé, com a conseqüència de les alegacions presentades per els representants legals de la part interessada i sobretot de la prova videogràfica aportada, que va ser determinant, la Resolució del Comitè de Competició va resoldre el següent:

Concretamente, de la prueba videográfica aportada, se desprende de forma clara como la acción protagonizada por el jugador expedientado no puede calificarse como un puñetazo.

En efecto, el análisis de las imágenes aportadas permite apreciar que el contacto se produce mediante un fuerte manotazo ejecutado con fuerza excesiva, dirigido a la altura de las costillas. Por ende, la prueba aportada evidencia que la conducta objeto del presente expediente consistió en un golpe realizado con la mano abierta, descartándose que se tratara de un puñetazo, circunstancia que resulta relevante a efectos de la correcta valoración y calificación de los hechos objeto del presente expediente disciplinario.

En base al fet que no es tractava d'un cop de puny, com contava l'àrbitre a l'acta, sinó d'una manotada, d'acord amb la prova videogràfica aportada, i que no constava informe metge de lesions, etc., el Comitè de Competició va davallar la qualificació de la infracció de molt greu a greu, i la multa, d'un any i dos mesos de suspensió de la llicència federativa, a set, tot això d'acord amb l'article 91.o) del Codi Disciplinari de la FFIB.

El Comitè d'Apel·lació va mantenir aquesta valoració dels fets i la mateixa sanció, i va considerar que el jugador:

[...] Tras ser expulsado, lanzó un manotazo (no puñetazo) sobre el pecho del colegiado con la suficiente fuerza para producir un desequilibrio en el mismo, sin que ello le provocara la caída. No consta parte de lesiones más allá de una manifestación del colegiado en la que refiere una leve abrasión en la zona golpeada.

[...]

Per justificar la fixació de la sanció en set mesos, a l'Acord del Comitè d'Apel·lació que ara s'impugna es fan valer tres aspectes:

- Especial protección de la figura del árbitro: el estamento arbitral constituye el pilar fundamental para garantizar el orden, el juego limpio y el respeto en la competición, Cualquier atentado a su integridad física o moral desborda la mera infracción deportiva y ataca la línea de flotación de los valores del deporte. La autoridad del colegiado merece una tutela reforzada por parte de los órganos disciplinarios. [...]
- Inaplicabilidad del mínimo legal: la aplicación de la sanción mínima debe quedar descartada de plano. El principio de proporcionalidad no implica automatismo hacia la lenidad, sino una ponderación real de la gravedad de los hechos. Imponer el mínimo ante una agresión física de esta relevancia, más que el propio hecho en sí, equivaldría a desproteger al colectivo arbitral y a restar eficacia disuasoria a la norma.
- Graduación de la horquilla: al no existir una grave consecuencia del hecho, así como no haberse reportado lesión alguna, debe expresamente descartarse una sanción en grados superiores, pero su ubicación en un grado medio no debe desdeñarse, precisamente por la gravedad del hecho. [...] el jugador propina un fuerte empujón por medio de un manotazo en la zona del pecho o dorsal del colegiado, suficiente para provocar un desplazamiento físico.

4. Doctrina legal i jurisprudencial sobre els principis que han de regir la potestat sancionadora, especialment el principi de proporcionalitat

La jurisprudència, tant del Tribunal Suprem com del Tribunal Constitucional, ha consagrat en nombroses ocasions l'aplicació plena dels principis del dret penal a la potestat sancionadora de l'Administració Pública, si bé amb certs matisos d'intensitat. Aquesta extensió de garanties es deriva de l'article 25 de la Constitució Espanyola i es desenvolupa a la Llei 39/2015, d'1 d'octubre, del Procediment Administratiu Comú de les Administracions Públiques, i a la Llei 40/2015, de Règim Jurídic del Sector Públic.

Així, la sentència de 8 de juny de la Sala Primera del Tribunal Constitucional (ECLI:ES:TC:1981:18) determina:

[...] ha de recordarse que los principios inspiradores del orden penal son de aplicación, con ciertos matices, al derecho administrativo sancionador, dado que ambos son manifestaciones del ordenamiento punitivo del Estado, tal y como refleja la propia Constitución (art. 25, principio de legalidad) y una muy reiterada

jurisprudencia de nuestro Tribunal Supremo (Sentencia de la Sala Cuarta de 29 de septiembre, 4 y 10 de noviembre de 1980, entre las más recientes), hasta el punto de que un mismo bien jurídico puede ser protegido por técnicas administrativas o penales, si bien en el primer caso con el límite que establece el propio art. 25.3, al señalar que la Administración Civil no podrá imponer penas que directa o subsidiariamente impliquen privación de libertad. [...]

Las consideraciones expuestas en relación al ordenamiento punitivo, y la interpretación finalista de la Norma Fundamental, nos lleva a la idea de que los principios esenciales reflejados en el art. 24 de la Constitución en materia de procedimiento han de ser aplicables a la actividad sancionadora de la Administración, en la medida necesaria para preservar los valores esenciales que se encuentran en la base del precepto, y la seguridad jurídica que garantiza el art. 9 de la Constitución. No se trata, por tanto, de una aplicación literal, dadas las diferencias apuntadas, sino con el alcance que requiere la finalidad que justifica la previsión constitucional.

Així doncs, entre els principis que han d'inspirar el dret sancionador administratiu destaquen especialment el de legalitat, el de tipicitat, el de la presumpció d'innocència i el de proporcionalitat, essent aquest darrer el que invoca el recurrent, substancialment, al llarg del recurs.

L'anàlisi del principi de proporcionalitat en el dret administratiu sancionador se centra en la necessitat que qualsevol mesura punitiva de l'Administració mantingui una adequació recíproca i justa entre la gravetat de la infracció i la duresa de la sanció i actua com un límit infranquejable enfront de l'arbitrarietat del poder públic. Aquest principi està regulat, de forma general, a l'article 29 de la Llei 40/2015, d'1 d'octubre, de règim jurídic del sector públic, del qual cal destacar el següent:

[...]

3. En la determinació normativa del règim sancionador, així com en la imposició de sancions per part de les administracions públiques, s'ha d'observar la deguda idoneïtat i necessitat de la sanció que s'ha d'imposar i la seva adequació a la gravetat del fet constitutiu de la infracció. La graduació de la sanció ha de considerar especialment els criteris següents:

a) El grau de culpabilitat o l'existència d'intencionalitat.

b) La continuïtat o persistència en la conducta infractora.

c) La naturalesa dels perjudicis causats.

d) La reincidència, per comissió en el terme d'un any de més d'una infracció de la mateixa naturalesa quan hagi estat declarat així per una resolució ferma en via administrativa.

4. Quan ho justifiqui l'adequació deguda entre la sanció que s'hagi d'aplicar amb la gravetat del fet constitutiu de la infracció i les circumstàncies concurrents, l'òrgan competent per resoldre pot imposar la sanció en el grau inferior.

5. Anàlisi del marc jurídic aplicable als fets descrits, de la possible concurrència d'atenuants o agreujants i de la singularització de la sanció al cas concret

D'acord amb l'article 91.o) del Codi Disciplinari de la FFIB, constitueix infracció greu *l'agressió, la intimidació o la coacció a les què es refereix l'article 77.f), si implica una gravetat menor segons el mitjà utilitzat o el resultat produït.*

I segons l'article 59.2.a) de dit Codi, la sanció que correspon per una infracció greu com la conducta descrita és de *suspensió de llicència o habilitació federativa per un termini superior a un mes i inferior a un any, o de quatre a vint partits, o prohibició per obtenir-la durant el mateix període de temps.*

Com a conclusió del que s'ha exposat abans, cal considerar provat que el recurrent va cometre una infracció greu, d'acord amb l'article 91.o) del Codi Disciplinari de la FFIB, com a conseqüència d'uns fets que ell mateix assumeix i reconeix a l'escrit del recurs.

Arribat aquest punt, i d'acord amb les observacions contingudes en la consideració jurídica quarta sobre l'aplicació dels principis del dret penal al dret administratiu sancionador, és necessari abordar la correcta aplicació del principi de proporcionalitat al cas concret i l'anàlisi pertinent de la concurrència d'atenuants o agreujants, a efectes de poder valorar si la conseqüència punitiva finalment fixada, de set mesos de suspensió de la llicència federativa, dintre del marge d'un a 12 mesos que preveu el reglament federatiu, és o no conforme a dret.

Pel que fa a la minoria d'edat del recurrent i de l'absència d'antecedents disciplinaris greus, com a circumstàncies modificatives de la responsabilitat alegades per la part interessada, les apreciacions del Comitè de Competició es consideren prou motivades i fonamentades, quan assenyala, al respecte, que:

En otro orden de ideas, cabe significar que, a juicio del presente Juez de Competición, tampoco puede otorgarse relevancia alguna a la minoría de edad del jugador expedientado ni a la ausencia de antecedentes disciplinarios graves. Efectivamente, la ausencia de sanciones previas constituye la situación ordinaria y esperable de cualquier deportista federado y no puede traducirse automáticamente en una reducción de la respuesta disciplinaria, dado que dicha circunstancia únicamente evidencia la inexistencia de agravantes derivadas de la reincidencia, pero no determina por sí sola una minoración de la sanción a imponer, así como tampoco lo constituye la circunstancia de que el jugador expedientado no haya alcanzado la mayoría de edad [...].

En efecte, les circumstàncies esmentades de la minoria d'edat i l'absència d'antecedents disciplinaris no constitueixen atenuants —ni agreujants—segons la regulació que conté el Codi Disciplinari de la FFIB.

No obstant això, quant al penediment que allega l'interessat, aquest en les alegacions davant el jutge de Competició i Disciplina Esportiva indica que:

Tras los hechos, acudió personalmente a disculparse con el árbitro, reconociendo que su reacción había sido incorrecta y mostrando arrepentimiento por lo ocurrido.

Durante dicho encuentro posterior, lejos de rechazar simplemente las disculpas, el árbitro respondió al compareciente con expresiones tales como: ¿Y qué pasa si ahora me levanto y te pego yo? ¿Eh? ¿Cómo te quedas? Circunstancia que podrá ser corroborada por las personas presentes en ese momento.

Dichas disculpas y la conversación mantenida tuvieron lugar en presencia de [...], quienes pueden acreditar tanto la existencia de las disculpas como el contenido esencial de la conversación mantenida.

Por ello, esta parte discrepa de la afirmación contenida en la propuesta de resolución según la cual no existió actuación alguna de satisfacción o reparación por parte del compareciente.

Tot i les alegacions del recurrent en aquest sentit, el Comitè de Competició va rebutjar la realització de la prova testifical sol·licitada a instància de part sobre el penediment, per entendre que aquesta s'hauria d'haver sol·licitar durant la instrucció del procediment —la qual cosa no es va fer per perquè les notificacions pertinents no es varen efectuar a l'interessat, sinó al club al qual pertany—. També perquè els testimonis proposats *mantenen una vinculació directa amb el club al qual pertany el jugador expedientat*, la qual cosa restaria la imparcialitat i la objectivitat necessàries a la pràctica de la prova. Així mateix, va assenyalar a la Resolució del cas que *el penediment exigeix una manifestació immediata, voluntària i coetània a la comissió de la infracció* i que ni a l'acta arbitral ni a l'annex posterior hi constava cap referència. Per tots els motius indicats, manifestava que la prova testifical proposada per el recurrent no procedia i no es tenia en compte, en definitiva, el penediment com atenuant.

En efecte, l'article 20.1.a) del Codi Disciplinari de la FFIB assenyala que, per estimar que concorre el penediment espontani, aquest s'ha de produir abans del tancament de l'acta del partit, i no hi ha prou elements de judici per determinar que va ocórrer just en aquest moment —a la vista de la indeterminació de l'expressió emprada per l'interessat: *tras los hechos*— i que, en efecte, no es va fer constar a l'acta del partit. Per tant, en conseqüència, no es pot valorar el penediment com a circumstància modificativa de la responsabilitat de ZZZZ

Ara bé, aquest Tribunal vol fer constar que la prova testifical que interessava el senyor ZZZZ en via de recurs per acreditar el penediment, per una banda, no es va poder sol·licitar durant la instrucció del procediment perquè la notificació de l'inici del procediment —que va tenir lloc dia 20 de maig de 2026— no es va efectuar a l'interessat directament, sinó al club al qual pertany, (el recurrent manifesta que ell no en va tenir coneixement efectiu fins el 7 de juny de 2026), i per altra, que, tot i que el penediment del responsable no constava a l'acta arbitral, també és cert que en aquesta es parlava

de cop de puny, i ha quedat provat posteriorment que es tractava d'una manotada, amb la conseqüent afectació de la presumpció de veracitat de l'acta arbitral, en el cas concret del present recurs.

En definitiva, no es pot considerar provat el penediment com atenuant aplicable al present cas, si bé són importants les observacions al respecte fetes en el paràgraf anterior per fer palès els dubtes que planteja aquesta qüestió.

Seguint en la línia de la doctrina jurisprudencial exposada a la consideració jurídica quarta en relació al principi de proporcionalitat, la necessària individualització de la sanció al cas concret determina que el rang d'un mes a un any se moduli segons l'escala següent:

- Grau mínim (1 a 4 mesos): S'aplica quan no existeixen agreujants i concorren circumstàncies atenuants.
- Grau mitjà (de 4 mesos i un dia a 8 mesos): S'aplica quan no existeixen ni atenuants ni agreujants, o bé se compensen entre sí.
- Grau màxim (de 8 mesos i un dia a 12 mesos): S'aplica quan existeixen circumstàncies agreujants i no hi ha atenuants que les mitiguin.

La Sentència del Tribunal Suprem 710/2025, de 5 de juny (ECLI: ES:TS:2025: 2596) estableix que els òrgans judicials i administratius poden reduir de grau les sancions administratives en aplicació estricta del principi de proporcionalitat. El Tribunal Suprem recorda, en dita sentència, que la proporcionalitat no és un simple criteri orientatiu, sinó una exigència estructural obligatòria en el dret sancionador.

Abunda en ese mismo sentido la finalidad de esta previsión normativa: garantizar el principio de proporcionalidad en el ejercicio de la potestad administrativa sancionadora. Sabida es la relevancia que en los tiempos actuales ha ido adquiriendo el principio de proporcionalidad, no sólo como parámetro para enjuiciar las restricciones a los derechos fundamentales sino también como límite a la potestad administrativa sancionadora, tanto a la hora de tipificar infracciones y sanciones como respecto a su aplicación. Y ello no solo en nuestro ordenamiento interno sino también en los sistemas jurídicos supranacionales en los que el nuestro debe integrarse.

Baste recordar que el Tribunal de Justicia de la Unión Europea ha declarado que "el principio de proporcionalidad no solo rige en lo que respecta a la determinación de los elementos constitutivos de una infracción, sino también en cuanto atañe a la determinación de las normas relativas a la cuantía de las multas y a la apreciación de los elementos que pueden tenerse en cuenta para fijarlas (véase, en este sentido, la sentencia de 9 de febrero de 2012, Urbán, [C-210/10](#) , [EU:C:2012:64](#) , apartados 53 y 54). En particular, las medidas administrativas o represivas que permite una normativa nacional no deben exceder de lo que resulta necesario para lograr los objetivos legítimos de dicha normativa (véase, por analogía, la sentencia de 16 de julio de 2015, Chmielewski, [C-255/14](#) , [EU:C:2015:475](#) , apartado 22). En este contexto, la gravedad de las sanciones deberá adecuarse a la gravedad de las infracciones que dichas sanciones castigan (véase, por analogía, la sentencia de 16

de julio de 2015, Chmielewski, [C-255/14](#), [EU:C:2015:475](#), apartado 23)". (STJUE 31 mayo 2018, [C-190/2017](#), apartados 40 a 42). [...]

Aun cuando esa jurisprudencia se refiere a la tipificación legal, no cabe duda de que es aplicable también a la interpretación y aplicación de las disposiciones sancionadoras, de suerte que estas no conduzcan a resultados excesivos frente a soluciones menos restrictivas de derechos y que permitan la consecución igualmente eficaz de las finalidades deseadas por el legislador. Eso es lo que permite la interpretación del artículo 29.4 de la Ley 40/2025 que estamos defendiendo.

De conformitat amb la doctrina de la sentència esmentada, aquest Tribunal entén més ajustada a dret l'aplicació de cinc mesos de suspensió de la llicència federativa a ZZZZZ, com a resposta punitiva més ajustada a la gravetat del fet. Aquesta determinació de la sanció, —que implica fixar-la en el grau mig, com procedeix quan no s'estimen atenuants ni agreujants, si bé en la part inferior i no superior, com determina la Federació—, respecta la indubtable reprotxabilitat de la conducta que ha quedat acreditada, aspecte de cabdal importància a parer d'aquest Tribunal i que està fora de tota controvèrsia, a la vegada que és una reacció punitiva eficaç per complir amb les funcions de retribució del dany, rehabilitació i prevenció.

Així, la fixació de la sanció en cinc mesos, en lloc de en set, en el present cas, ens sembla una resposta menys restrictiva de drets i igualment eficaç per complir amb les finalitats pròpies del dret sancionador.

6. Referència als defectes de forma al·legats en el recurs

Pel que fa als defectes de forma que s'al·leguen en el recurs, com la limitació del dret de defensa degut a la falta de notificació directa de l'inici del procediment disciplinari a l'interessat, atès que aquesta notificació va arribar a través del club, no es pot considerar que aquestes deficiències li hagin causat indefensió real i material invalidants de tot el procediment, atès que la prova videogràfica aportada a instància de part es va admetre en via federativa i es va tenir en compte finalment, a l'hora de valorar els fets, la qualificació de la infracció i la fixació de la sanció corresponent.

Tot i que aquest defecte de forma ha estat abordat per el Tribunal a l'hora d'analitzar si concorria o no l'atenuant del penediment en el present cas, apuntant els dubtes que suscitava la qüestió, el cas és que la prova videogràfica aportada, en efecte, va determinar, en via federativa, la rebaixa de la qualificació de la infracció de molt greu a greu, i la multa, d'un any i dos mesos de suspensió de la llicència federativa, a set.

Per tant, no s'aprecia, en aquest sentit, indefensió que hagi minvat el dret de defensa de ZZZZZ i que sigui determinant de nul·litat del procediment seguit.

Per les consideracions jurídiques exposades abans, es considera procedent estimar parcialment el present recurs i aplicar la sanció de cinc mesos de suspensió de la llicència federativa a ZZZZZ, per la comissió d'una falta greu en els termes indicats.

Per això, reunit el Tribunal en la sessió de 16 de setembre de 2026, prèvia deliberació dels assistents, adopta el següent

Acord

1. Estimar parcialment el recurs presentat per XXXXX y YYYYY, en representació del seu fill ZZZZZ, pels motius exposats a les consideracions jurídiques anteriors.
2. Notificar aquest Acord al recurrent i a la Federació.

Interposició de recursos

Contra aquest Acord, que esgota la via administrativa, se pot interposar recurs contenciós administratiu, en el termini de dos mesos a contar des del el dia següent a la seva notificació, davant la Secció de lo Contenciós Administratiu del Tribunal d'Instància de Palma.

Palma, 16 de setembre de 2026

El president del Tribunal de l'Esport de Illes Balears

Javier Capelástegui Pérez-España